

De tijd baart rozen

Fijne lijntjes, ze lacht
Zij geniet nu, van wat ze toen niet had
Maar zij wilt begrijpen
Miljoenen woorden op de plank
Tevergeefs, onbegrip
Ik luister, maar hoor alleen haar sombere klank

Zijn handen vol verhalen
Achter zijn gesloten ogen verbergt hij de tijd
Maar hij vindt liefde in het duister
Zeeën ver van huis, is zij daar
Nooit een woord over gesproken
Vrede, maar voor hen was het nog lang niet klaar

Hij is zoon en wil weten
Dat wat hem nooit is verteld
Maar hij heeft jonge ogen
Hun hoofden erover breken
Tezamen op zoek
Die tijd nooit vergeten, slechts verstreken

De tijd baart rozen
En die rozen, zijn wij
Verhalen gaan leven
Worden gevoeld en gehoord
Dankbaar
Het is aan ons, zet vrede voort

door Lieke Koen